

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/383/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213219319
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1213219319.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľky: C.D. B., N.. XX. XX. XXXX, A. W. R. Č.. XX, N. D., zastúpená advokátkou: JUDr. Ingrid Šillová, Hroznová ul. č. 21, Pezinok, proti odporcom: 1/ STRABAG s. r. o., IČO: 17 317 282, Mlynské Nivy č. 61/A, Bratislava, 2/ Generali Poist'ovňa, a. s., IČO: 35 709 332, Lamačská cesta č. 3/A, Bratislava, o zaplatenie istiny 676,36 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22. júna 2015, č. k. 18C/205/2013 - 174, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že odporcovia 1/ a 2/ s ú p o v i n n í zaplatiť navrhovateľke spoločne a nerozdielne istinu 676,36 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 27. 01. 2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania návrh zamietá.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala uložiť odporcom 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 676,36 eur s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 676,36 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia (po čiastočnom späťvzátí návrhu v časti uplatnených úrokov z omeškania) s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, § 420 ods. 1, 2, § 427 ods. 1, 2, § 428 (bez uvedenia čísla odseku, pozn. odvolacieho súdu), § 429, § 430 ods. 1, 2, § 431 (bez uvedenia čísla odseku, pozn. odvolacieho súdu), § 822 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1 písm. h), § 11 ods. 6, 7, § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a vecne nedôvodnosťou návrhu, keď navrhovateľka v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody na jej motorovom vozidle, nakoľko nepreukázala, že k poškodeniu jej motorového vozidla došlo jednoznačne tým, že kameň, ktorý poškodil čelné sklo jej vozidla, bol odrazený práve od auta odporcu 1/, keďže v čase poškodenia boli na ceste aj iné motorové vozidlá a jedno z nich vozidlo navrhovateľky obiehalo. Uviedol, že ani na základe svedeckých výpovedí účastníkov dopravnej nehody nebolo jednoznačne preukázané, že k vzniku škody na motorovom vozidle navrhovateľky došlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla odporcu 1/. Poukázal na skutočnosť, že dňa 20. 10. 2010 o 09,50 hod. došlo ku škodovej udalosti, a to k poškodeniu motorového vozidla navrhovateľky C. R. E., keď na jeho čelné sklo dopadol kameň odrazený spod kolies auta, čím došlo k poškodeniu čelného skla tohto motorového vozidla s tým, že vlastníkom vozidla Š. H. E., poistené u odporcu 2/, ktorým malo údajne dôjsť k poškodeniu vozidla navrhovateľky je odporca 1/, pričom navrhovateľka si nárok na náhradu škody uplatnila práve u odporcu 2/ dňa 26. 10. 2010, na základe faktúry na sumu 676,36 eur vystavenej dňa 19. 10. 2011 autorizovaným autoservisom, ktorá predstavuje výšku škody za výmenu poškodeného čelného skla na jej vozidle, avšak odporca 2/ odmietol poskytnúť

navrhovateľke poistné plnenie z dôvodu, že nemal preukázanú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a prevádzkou motorového vozidla. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že mal pochybnosť o dôveryhodnosti svedka, vodiča poškodeného motorového vozidla (Q.. E. C.), ktorý vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že od motorového vozidla odporcu 1/ bol vzdialený asi 3 - 4 metre, nakoľko ho chcel predbehnúť, avšak nemohol, keďže v ľavom jazdnom prúde bolo ďalšie motorové vozidlo a k udalosti malo dôjsť práve v momente, kedy čakal na uvoľnenie ľavého jazdného pruhu s tým, že síce nevedel odkiaľ kameň dopadol, ale bol si istý tým, že od kolies vozidla odporcu 1/, nakoľko svedok je synom navrhovateľky a v jeho výpovedi bolo viacero rozporov, keď najskôr tvrdil, že ľavý jazdný pruh voľný nebol, pretože ho obiehala iné motorové vozidlo, a neskôr, že čakal, kým ho predbehne za ním idúce motorové vozidlo, a práve v momente, keď ho obiehala iné motorové vozidlo, ktoré sa snažilo predbehnúť aj vozidlo odporcu 1/, sa stala škodová udalosť s tým, že poškodeným motorovým vozidlom sa v roku 2011 nejazdilo z dôvodu, že majú v rodine aj iné motorové vozidlo, avšak zo záznamu z dopravnej nehody zo dňa 20. 10. 2010 vyplýva, že vozidlo malo v čase dopravnej nehody najjazdených 75.000 km, avšak na fotografiách odporcu 2/ a zo zápisu poškodenia vozidla zo dňa 02. 10. 2011, že malo najjazdených 95.822 km. Uviedol, že zo svedeckých výpovedí svedkov, účastníkov dopravnej nehody, sa nedalo zistiť, že škoda bola spôsobená motorovým vozidlom odporcu 1/, nakoľko v čase škody boli na ceste aj iné motorové vozidlá s tým, že vodička motorového vozidla odporcu 1/, vo svojej svedeckej výpovedi uviedla (J.. Q. T.), že si nebola vedomá toho, že by spôsobila škodu, keď motorové vozidlo malo na zadných kolesách zásterky a pri rýchlosti 110 km/hod., ktorou dňa 20. 10. 2010 išla po rýchlostnej komunikácii R1, nič nepočula ani nepostrehla. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno, keď jednoznačne nepreukázala, že k poškodeniu jej motorového vozidla došlo tým, že kameň, ktorý poškodil čelné sklo jej motorového vozidla bol odrazený práve od auta odporcu 1/, keď záznam o dopravnej nehode, ktorý spísala vodička motorového vozidla odporcu 1/ s vodičom poškodeného auta nepreukazuje, že nehodu zaviniла práve táto vodička, nakoľko takýto záznam nie je jednoznačným dôkazom o tom, že práve kameň rozbil čelné sklo vozidla navrhovateľky. Zamietnutie návrhu odôvodnil súd prvého stupňa vecne aj tým, že sa stotožnil s námietkou premičania nároku uplatneného navrhovateľkou v konaní v subjektívnej lehote, vznesenou odporcami 1/ a 2/, nakoľko návrh na začatie konania podala na súd prvého stupňa dňa 26. 06. 2013, avšak už dňa 20. 10. 2010 vedela o škode od svojho syna Q.. E. C., ktorý ju telefonicky oboznámil ako majiteľku motorového vozidla so škodovou udalosťou, takže v tento deň mala vedomosť, že jej škoda vznikla, kto za ňu zodpovedá a mohla aj orientačne poznať jej výšku a vyčísliť ju v peniazoch, a preto jej tvrdenie, že vedela len to, že sa stala udalosť, ale o škode a kto za ňu zodpovedá nevedela, neobstojí, nakoľko aj vodič poškodeného vozidla mohol orientačne zistiť cenu za opravu čelného skla poškodeného motorového vozidla už na benzínovej pumpe, kde spísal s vodičkou vozidla odporcu 1/ záznam o nehode. Uviedol, že na tvrdenie navrhovateľky, že subjektívna premičacia lehota začala plynúť až od 12. 10. 2011, t. j. odo dňa vystavenia faktúry za opravu čelného skla neobstojí, nakoľko cena za výmenu čelného skla jej mohla byť známa skôr, prípadne mohla požiadať akýkoľvek autorizovaný servis o jej predbežné vyčíslenie s tým, že na opravu čelného skla čakala takmer rok, pričom listinnými dôkazmi a fotografiami bolo preukázané, že poškodené motorové vozidlo používala, keď svedok Q.. C. tvrdil, že poškodené auto sa po škodovej udalosti zo dňa 20. 10. 2010 nepoužívalo. Výrok, ktorým rozhodol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, odôvodnil právne ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a jej návrhu vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že z výpovede svedkov vyplýva, že v čase dopravnej nehody sa v pravom jazdnom pruhu pohybovalo vozidlo odporcu 1/ pred jej motorovým vozidlom, vodič jej motorového vozidla chcel motorové vozidlo odporcu 1/ predbehnúť, pozrel sa do spätného zrkadla, v ktorom uvidel tretie motorové vozidlo pohybujúce sa v ľavom jazdnom pruhu a zároveň počul buchnutie a prišlo k poškodeniu čelného skla, takže v momente buchnutia vodič jej motorového vozidla sledoval motorové vozidlo jazdiace v ľavom jazdnom pruhu za sebou, kameň dopadol na čelné sklo jej vozidla spod kolies vozidla jazdiaceho pred ním s tým, že ak by si vodič motorového vozidla navrhovateľky nebol istý vinníkom nehody, nebol by na rýchlostnej ceste pri rýchlosti nad 100 km/hod. riskoval možnú kolíziu oboch vozidiel. K argumentácii súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že svedok Q.. C. uviedol, že sa s poškodeným vozidlom v roku 2011 nejazdilo, pretože majú v rodine aj iné motorové vozidlo, keď zo záznamu o dopravnej nehode zo dňa 20. 10. 2010 zistil, že poškodené vozidlo malo v čase dopravnej nehody najjazdených 75.000 km, avšak na fotografiách odporcu 2/ a aj na zápise poškodenia vozidla zo dňa 02.

10. 2011, je počet najazdených kilometrov 95.822 uviedla, že pri nahlásení škodovej udalosti u odporcu 2/ došlo k chybe v písaní, keď nemalo byť uvedené 75.000 km, ale 95.000 km a výpoveďou vodičky motorového vozidla odporcu 1/ bolo zistené, že táto po nahliadnutí do fotografií odporcu 2/ potvrdila, že sa jedná o poškodené vozidlo a aj o poškodenie čelného skla na tomto vozidle, takže poškodenie čelného skla vyfotografovaného dňa 02. 10. 2011 odporcom 2/ zodpovedalo poškodeniu zo dňa nehody s tým, že ak by bolo s poškodeným vozidlom najazdených ďalších 20.000 km, vplyvom jazdy počas roka za rôznych poveternostných podmienok by sa predmetné poškodenie rozšírilo na celé čelné sklo, čo sa však nestalo. Namietla, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil aj otázku premlčania ňou uplatneného nároku v konaní, keďže v deň dopravnej nehody, t. j. dňa 20. 10. 2010 nevedela, aká škoda na vozidle vznikla, nakoľko o výške škody sa dozvedela okamihom doručenia faktúry zo dňa 12. 10. 2011, vystavenej za opravu poškodeného motorového vozidla, z dôvodu ktorého sa do uvedeného momentu nemohla domáhať konkrétneho nároku na náhradu škody, keďže tento nemohla až do vystavenia faktúry dostatočne špecifikovať, s poukazom na ust. § 104, § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 15 zák. č. 381/2001 Z. z., uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2M Obdo 6/2010 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/61/2012 s tým, že nakoľko poistná udalosť nastala dňa 20. 10. 2010, kedy došlo k poškodeniu čelného skla jej vozidla, začiatok plynutia objektívnej lehoty nastal dňom 20. 10. 2011 a keďže svoj nárok si uplatnila na súde prvého stupňa dňa 26. 06. 2013, podala návrh včas pred uplynutím objektívnej aj subjektívnej premlčacej lehoty.

Odporca 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec správne právne posúdil a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keď navrhovateľka v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti a v konaní neuniesla dôkazné bremeno, pretože sa vykonanými dôkazmi nepodarilo preukázať, že škoda na jej motorovom vozidle bola spôsobená prevádzkou práve jeho motorového vozidla. Poukázal na skutočnosť, že ani vykonané dôkazy, výpovede svedkov Q.. C. P. J.. T. zásadne nepreukazujú príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody, keď dokonca výpoveď svedka Q.. C. pripúšťa možnosť vzniku škody prevádzkou iného motorového vozidla, ktoré v tom čase prechádzalo v ľavom jazdnom pruhu okolo vozidla navrhovateľky, resp. nebolo možné to vylúčiť. K premlčaniu nároku navrhovateľky na náhradu škody uviedol, že je premlčaný, nakoľko uplynula subjektívna lehota na jeho uplatnenie podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ku škodovej udalosti došlo dňa 20. 10. 2010, kedy sa navrhovateľka dozvedela o škode, avšak návrh na začatie konania podala až dňa 26. 06. 2013. Poukázal na charakter škody, ktorá nespočívala v poškodení viacerých častí motorového vozidla, keď cena za opravu poškodeného čelného skla je bežne známa, v jednotlivých prípadoch sa diametrálne nelíši, takže navrhovateľka mala alebo mohla mať vedomosť o predbežnej výške škody ihneď po nehode, pričom jej nič nebránilo požiadať akýkoľvek autorizovaný servis o predbežné vyčíslenie nákladov za opravu.

Odporca 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu, že navrhovateľka ani v odvolaní, ani v konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázala, že škoda na jej motorovom vozidle vznikla v príčinnej súvislosti s prevádzkovaním motorového vozidla odporcu 1/. K otázke premlčania nároku navrhovateľky uviedol, že na daný prípad nie je možné aplikovať ust. § 104 Občianskeho zákonníka, na ktoré navrhovateľka v odvolaní poukázala, pretože toto ustanovenie sa vzťahuje na plnenia z poistenia motorového vozidla, tzv. havarijného poistenia, avšak v prejednávanej veci ide o náhradu škody poškodeného, ktorej premlčanie sa riadi ust. § 106 Občianskeho zákonníka, takže nárok navrhovateľky je premlčaný.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p., vec prejednal na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p., dňa 12. 05. 2016, na ktorom v súlade s ust. § 213 ods. 3 O. s. p. zopakoval dokazovanie výsluchom účastníkov konania, podľa § 129 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. oboznámením rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 22. 06. 2015, sp. zn. 18C/205/2013, oznámením o ukončení likvidácie škodovej udalosti č. 6400932711 zo dňa 27. 12. 2011, oznámením o ukončení likvidácie škodovej udalosti bez poskytnutia poistného plnenia zo dňa 10. 09. 2012 a dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a preto je potrebné napadnutý rozsudok zmeniť.

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým návrh navrhovateľky zamietol z dôvodu, že nárok, ktorý si v konaní uplatnila je premlčaný a z dôvodu, že nebolo vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že škodu na motorovom vozidle

navrhovateľky spôsobil odporca 1/, t. j., že navrhovateľka neuniesla v konaní dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázala príčinnú súvislosť medzi vznikom škody na jej motorovom vozidle v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla odporcu 1/.

V posudzovanej veci sa navrhovateľka návrhom podaným na súd prvého stupňa dňa 26. 06. 2013 domáhala uloženia povinnosti odporcom 1/ a 2/ zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 676,36 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 676,36 eur od 20. 10. 2011 do zaplatenia titulom neuhradenia škody, ktorá jej vznikla dňa 20. 10. 2010 na diaľnici R 1 v časti Zvolen - Žiar nad Hronom, poškodením čelného skla na jej motorovom vozidle zn. C. R. E., Z.: N. XXX E., keď na čelné sklo dopadol kameň odrazený spod kolies vozidla Š. H. E., Z.: A. XXX W. idúceho pred ním, ktoré je vo vlastníctve odporcu 1/ a poistené u odporcu 2/, ktorý jej neposkytol poisťné plnenie z dôvodu, že nebola preukázaná jednoznačne príčinná súvislosť medzi popisom priebehu vzniku škody a zisteným rozsahom poškodenia, keďže odporca 1/ nepotvrdil, že k poškodeniu skla na jej vozidle došlo uvedeným spôsobom, na danom mieste a v danom čase a preto jej odmietol poskytnúť poisťné plnenie vo výške vyčíslenej vo faktúre č. 11110569 zo dňa 12. 10. 2011, splatnej dňa 19. 10. 2011, vystavenej autorizovaným servisom (C. K.T., B.. B. T.. Y..).

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka podaním zo dňa 05. 09. 2014 vzala svoj návrh v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 676,36 eur od 20. 10. 2011 do 26. 01. 2012 späť a žiadala priznať úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 676,36 eur od 27. 01. 2012 do zaplatenia, a preto súd prvého stupňa rozhodol uznesením zo dňa 06. 10. 2014, č. k. 18C/205/2013 - 81 tak, že konanie v časti úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 676,36 eur od 20. 10. 2011 do 26. 01. 2012 zastavil.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 104 Občianskeho zákonníka, pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť premlčacia doba za rok po poisťnej udalosti.

Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škody vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka je o osobitné ustanovenie vo vzťahu k všeobecnej úprave dĺžky premlčacej doby a k podmienkam jej plynutia. Pri práve na náhradu škody je stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna, pričom ich začiatok je stanovený samostatne, kým objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne

vyjadriť (vyčísliť) v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde, a ďalej vedomosť o tom, kto za ňu zodpovedá. Plynutie subjektívnej premlčacej doby však nemôže začať skôr než plynutie objektívnej premlčacej doby, t. j. skôr ako škoda vznikla.

Odvolačný súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil otázku premlčania nároku uplatneného navrhovateľkou v konaní vychádzajúc z predpokladu, že subjektívna premlčacia lehota začala navrhovateľke plynúť odo dňa 20. 10. 2010, kedy došlo ku škodovej udalosti.

Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia je treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho vedomosti o škode a o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, pričom treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o týchto skutočnostiach, pretože nestačí len možnosť sa o nich dozvedieť, nakoľko len vtedy začne plynúť poškodenému subjektívna premlčacia doba. Pri právach na plnenia z poistenia, medzi ktoré patrí aj povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je potrebné (objektívnu) premlčaciu dobu (§ 106 Občianskeho zákonníka) z hľadiska jej začiatku plynutia posudzovať podľa ust. § 104 Občianskeho zákonníka, ktoré určuje začiatok plynutia premlčacej doby odchyľne a predlžuje premlčaciu dobu o jeden rok, takže ak poisťovnou udalosťou podľa § 2 písm. i) zákona č. 381/2001 Z. z. sa rozumie vznik povinnosti poisťovateľa nahradiť vzniknutú škodu, objektívna premlčacia doba začne plynúť až za rok po poisťovnej udalosti.

Z uvedeného vyplýva, že nakoľko ku škodovej udalosti došlo dňa 20. 10. 2010, objektívna premlčacia doba začala plynúť rok od tejto udalosti, t. j. odo dňa 20. 10. 2011 a subjektívna dvojročná premlčacia doba začala navrhovateľke plynúť až dňom vystavenia faktúry za opravu čelného skla na jej motorovom vozidle dňa 12. 10. 2011, keďže až vtedy sa dozvedela o skutočnej škode, a nie ako nesprávne konštatoval súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že o škode vedela už v deň škodovej udalosti s tým, že navrhovateľka podala svoj návrh na začatie konania na súd prvého stupňa dňa 26. 06. 2013 a preto k premlčaniu jej nároku na náhradu škody dôjsť nemohlo a uplatnila si ho včas.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s právnym záverom prvostupňového súdu zamietajúceho návrh aj z dôvodu, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi škodou a prevádzkou motorového vozidla odporcu 1/, keďže navrhovateľka nepreukázala, že škodu na jej motorovom vozidle spôsobil kameň vymrštený spod kolies vozidla odporcu 1/.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovaný má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

Podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poisťné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a výška poisťného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Podľa § 428 Občianskeho zákonníka, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

Podľa právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (§ 427 až § 431 Občianskeho zákonníka) ide o zodpovednosť objektívnu, kedy sa zodpovedná osoba (prevádzateľ) nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že preukáže nedostatok zavinenia, jej zodpovednosť je vylúčená len pri splnení liberačných dôvodov (§ 428 Občianskeho zákonníka) a zákon tak poskytuje zvýšenú ochranu poškodenému a reflektuje na skutočnosť, že dopravné prostriedky predstavujú viac či menej zložité technické zariadenia, s čím sú spojené zvýšené nároky na ich ovládanie, pohybujú sa spravidla väčšou rýchlosťou a vykazujú preto zvýšené riziko vzniku škôd pre prepravované osoby, alebo okolie. Za prevádzateľa možno považovať osobu (fyzickú alebo právnickú), ktorá má právnu a súčasne i faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom a organizovane ho užívať. Prevádzateľ sa zbaví zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (ktorá vzniká bez zreteľa na zavinenie) len v prípade, že preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Svojej zodpovednosti sa však nemôže zbaviť, ak bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Za okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke (pri ktorých liberácia vôbec nie je možná) považuje súdna prax okolnosti, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky, tzv. „vnútorné“ okolnosti tej - ktorej prevádzky. Za takú okolnosť sa považuje napr. zlyhanie bŕzd, vada materiálu, nedostatočná údržba zariadenia prevádzky, prasknutie pneumatiky, či iné nedostatky materiálu (a to aj skryté), ale aj okolnosti a nedostatky na strane vodiča, alebo iných osôb použitých pri prevádzkovaní dopravy. Motorové vozidlo je v prevádzke nielen vtedy, keď sa pohybuje, ale aj vtedy, keď síce stojí, ale v chode je jeho motor. Prevádzkou motorového vozidla je aj príprava k jazde a bezprostredné výkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na údržbu vozidla. Už samo uvedenie motoru do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu na to, či sa vozidlo uvedie do pohybu alebo nie, či sa to stalo na ceste, prípadne na inom priestranstve verejnosti prístupnom alebo v garáži, a či motor uviedol do chodu sám prevádzateľ alebo jeho pracovník. Medzi okolnosti majúce pôvod v prevádzke patria aj nedostatky, či vady materiálu, a to aj nespoznateľné (R 80/1970, R 9/1972, R 3/1984). Nie sú teda pochybnosti o tom, že samotný pohyb (valivý pohyb kolies) a rýchlosť dopravného prostriedku sú osobitnou, špecifickou vlastnosťou jeho prevádzky. Ak v súvislosti s valivým pohybom kolies dôjde k vymršteniu kameňa, ktorý spôsobí škodu na čelnom skle iného auta, k takejto škode dochádza v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, t. j. s jeho činnosťou a pohybom. Prejavom prevádzky motorového vozidla je v tomto prípade otáčavý pohyb kolies. Aj keď kameň nie je súčasťou motorového vozidla, bez pôsobenia otáčavého pohybu kolies idúceho motorového vozidla by kameň zostal na svojom mieste na ceste a k jeho vymršteniu a vzniku škody by nedošlo. Prevádzka motorového vozidla je teda príčinou vymrštenia kameňa, ktorý nárazom do čelného skla iného motorového vozidla spôsobí škodu.

Z uvedeného vyplýva, že škoda spôsobená na čelnom skle motorového vozidla kameňom alebo iným predmetom vymršteným kolesom iného motorového vozidla je škodou, ktorá bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke a zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 veta prvá Občianskeho zákonníka nemožno zbaviť (stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03. júna 2014, Cpj 5/2014).

V posudzovanej veci medzi účastníkmi nebolo sporným, že dňa 20. 10. 2010 na rýchlostnej ceste R 1 v úseku Zvolen - Žiar nad Hronom išlo vozidlo navrhovateľky a vozidlo odporcu 1/, ani, že došlo k poškodeniu motorového vozidla navrhovateľky, sporným bolo, či k vzniku škody na motorovom vozidle navrhovateľky došlo prevádzkou motorového vozidla odporcu 1/.

Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka sú: udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi osobitnou prevádzkou dopravného prostriedku a vznikom škody.

Pri výklade pojmu osobitná povaha prevádzky je potrebné vychádzať z toho, že v osobitnej povahe prevádzky sa prejavujú typické vlastnosti, ktoré spočívajú v určitej nebezpečnosti a ktoré sú spôsobilé vyvolať škodu. Hranice okolností, ktoré môže, či nemôže vodič predvídať, nemožno vyvodit' hypoteticky, ale je potrebné vychádzať z objektívnych okolností konkrétnej dopravnej situácie, ktorá môže byť charakterizovaná celou radou faktorov. V súvislosti s objektívnou predvídateľnosťou a možnosťou

zabrániť vzniku škody už bolo judikované, že ak je predmetom sporu škoda spôsobená kameňom vymršteným spod kolesa idúceho motorového vozidla, je škoda spôsobená okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke motorového vozidla (najmä v dôsledku rýchlosti vozidla).

Za stret prevádzok sa považuje vzájomné škodné pôsobenie dvoch prevádzok na seba bez toho, že by došlo k fyzickému stretu vozidiel (oslnenie, vymrštenie kameňa a pod.).

V prejednávanej veci došlo k poškodeniu čelného skla na motorovom vozidle navrhovateľky dňa 20. 10. 2010, ktoré šoféroval jej syn Q.. E. C., ktorý išiel s vozidlom po rýchlostnej komunikácii R 1 v úseku Zvolen - Žiar nad Hronom, keď ako svedok pred súdom prvého stupňa uviedol, že išiel za motorovým vozidlom odporcu 1/, ktoré chcel predbehnúť, avšak za ním idúce motorové vozidlo sa ho tiež chystalo obísť a v momente, keď ho toto motorové vozidlo predbiehalo, počul buchnutie do čelného skla a všimol si vo svojom zornom poli pred sebou poškodenie - prasklinu guľového tvaru s tým, že po uvoľnení ľavého jazdného pruhu predbehol motorové vozidlo odporcu 1/, dostal sa na jeho úroveň a vtedy naznačil jeho vodičke, aby zastavila, čo urobila, on následne zastavil za ňou a po vystúpení z vozidla jej oznámil, že do čelného skla bol vymrštený kameň od jej vozidla, a keďže stáli na krajnici na ceste, čo bolo nebezpečné, požiadal ju, aby išli na odstavné miesto, dostali sa na benzínovú pumpu, kde spolu spísali záznam o dopravnej nehode, pričom mu vodička motorového vozidla odporcu 1/ povedala, že odporca 1/ vykonáva na nejakom úseku uvedenej cesty práce a na ceste je veľa kameňov. Svedkyňa J.. Q. T., ktorá bola v čase poškodenia motorového vozidla navrhovateľky, zamestnankyňou odporcu 1/ uviedla pred súdom prvého stupňa, že dňa 20. 10. 2010 so služobným vozidlom odporcu 1/ išla v úseku Zvolen - Žiar nad Hronom, predbehlo ju terénne osobné motorové vozidlo a vodič v ňom jej ukazoval, aby zastavila, čo aj urobila na krajnici cesty a následne jej vodič terénneho vozidla povedal, že od jej auta odskočil kameň a rozbil mu čelné sklo, išla spolu s týmto vodičom na najbližšiu čerpaciu stanicu, kde zistila poškodenie na čelnom skle terénneho vozidla, ktoré viedol Q.. C. a následne spolu spísali a podpísali záznam o nehode, ktorý odovzdala odporcovi 1/ ako svojmu zamestnávateľovi s tým, že políciu k nehode neprivolali a na ceste, kde došlo ku škodovej udalosti bola bežná premávka.

Z uvedeného vyplýva, že motorového vozidla navrhovateľky išlo za motorovým vozidlom odporcu 1/, ktoré šoférovala jeho zamestnankyňa J.. Q. T., keď spod kolies motorového vozidla odporcu 1/ bol vymrštený kameň, ktorý poškodil čelné sklo motorového vozidla navrhovateľky, pričom v momente vzniku škody malo obiehať motorové vozidlo navrhovateľky iné motorové vozidlo, avšak ak by k vymršteniu kameňa došlo spod kolies tohto vozidla, nemal by vodič motorového vozidla navrhovateľky dôvod pre zastavenie motorového vozidla odporcu 1/, ktoré šoférovala jeho zamestnankyňa (J.. Q. T.), ktorá spoločne s vodičom poškodeného motorového vozidla (Q.. E. C.) ihneď po škodovej udalosti spísala a podpísala záznam o nehode, na ktorom je zakreslené miesto poškodenia motorového vozidla a zároveň uvedené, že išli za sebou, a že je poškodené predné čelné sklo motorového vozidla navrhovateľky, teda musela si byť vedomá spôsobenej škody.

K argumentácii prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že výpoveď svedka - syna navrhovateľky J.. E. C. bola rozporuplná v popise priebehu škodovej udalosti a o počte najjazdených kilometrov na motorovom vozidle navrhovateľky, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že spochybňovanie objektívnosti výpovede svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovede spochybňovali aj iné objektívne zdokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípade, ak by jediným dostupným dôkazom bola iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcih medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania.

Záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľka neunesla v konaní dôkazné bremeno, keďže jednoznačne nepreukázala, že škodu na jej motorovom vozidle spôsobil kameň letiaci spod kolies motorového vozidla odporcu 1/, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď dané konštatovanie je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ktorý z obsahu spisu vyplýva, keďže okrem existencie okolnosti spočívajúcej v osobitnej prevádzke motorového vozidla, v dôsledku ktorej došlo ku škode, bola v konaní preukázaná aj príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou, spočívajúcou v poškodení čelného skla motorového vozidla navrhovateľky a prevádzkou motorového vozidla odporcu 1/ tým, že vodič poškodeného motorového vozidla navrhovateľky bezprostredne po udalosti zastavil vozidlo odporcu 1/ a spoločne s vodičkou motorového vozidla 1/ spísali a podpísali záznam o nehode, z ktorého vyplýva priebeh škodovej udalosti

(motorové vozidlá išli za sebou, došlo k poškodeniu čelného skla motorového vozidla navrhovateľky), čím bolo preukázané, že práve toto vozidlo spôsobilo škodu na motorovom vozidle navrhovateľky, aj keď na ceste v čase škodovej udalosti bola bežná prevádzka a na ceste sa nachádzali aj iné motorové vozidlá s poukazom na skutočnosť, že odporcovia 1/ a 2/ žiadne dôkazy, ktoré by nepravdivosť opísaného priebehu poistnej udalosti preukazovali, nepredložili, pričom opomenuli, že aj ich v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, aby preukázali, že k vzniku škody mohlo dôjsť iným spôsobom, ako tvrdili účastníci dopravnej nehody.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že odporcom 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke spoločne a nerozdielne istinu 676,36 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 27. 01. 2012 do zaplatenia a vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania návrh zamietol, keď navrhovateľke priznal aj úroky z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. od požadovaného dňa 27. 01. 2012, nakoľko odporca 2/ skončil šetrenie škodovej udalosti dňa 27. 12. 2011, kedy navrhovateľke písomne oznámil ukončenie škodovej udalosti bez poskytnutia poistného plnenia a po pripočítaní 15 dní na plnenie, sa dostal do omeškania dňom 12. 01. 2012, a nakoľko navrhovateľka žiadala priznať úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne a základná úroková sadzba ECB od 14. 12. 2011 bola 1 % ročne + 8 %, odvolací súd návrh vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania, t. j. 0,5 %, zamietol.

O trovách prvostupňového i odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 4 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.